

"Всюди Кішки"

Холодний дощ лив як із відра. У небі так гриміло, немов стріляли на полігоні з артустановки по мішеням.

Так, склалося саме таке враження, бо блискавки, як на замовлення, почали бити у будинки та у дитячі майданчики. Одна із блискавок, як скажена влетіла в наземний тунель метро. На декілька секунд ця блискавка освітила усе, неначе був ясний день та пролетіла декілька кілометрів туди-сюди.

Потім, добряче гухнуло та затрясло... Поїзд в метро раптово зупинився десь між двома останніми станціями на Правому Березі...

Світло на хвилину вимкнулося, а потім знову засяяло і, навіть, трохи засліпило.

Я замотиляв головою, щоб відігнати неприємні відчуття та дискомфорт.

У вагоні метро було прохолодно та зовсім тихо...

Я подивився навкруги та дуже злякався. Аж зацокали зуби.

Люди сиділи, деякі стояли, але зовсім не рухались.

Я подивився уважніше на жінку поруч. Дихання її було рівне і спокійне, очі закриті. На дотик - холодна, як мрамурна статуя. Як спляча красуня.

Я знову взяв її обережно за руку. Лице жінки порозовіло, рука легко піднялась але сама не опустилася. Я чомусь від цього розгубився і відпустив кінцівку. Тільки під моїм новим дотиком, рука знову потепліла і плавно, під легким нажимом, повернулась на коліно. А так, тільки-но знову відпустив - жінка зблідла і одразу почала дихати рівно та спокійно.

Я вирішив похуліганити і вщипнув її декілька разів - ніякої реакції. Таке ж рівне дихання та зажмурені очі. Я обережно встав з дивана і пройшовся вагоном, торкаючись людей... Всі були такі, як і та жінка: холодні, дихали спокійно та не відповідали ні на які дії.

У моєму вагоні вільних місць не було - чотири

людини стояли біля дальніх дверей.

Я роздивився усіх у вагоні. Люди - старі та молоді, жінки та чоловіки. Вже була піздня осінь, тому деякі були в теплих куртках, джинсах, шапках, шарфах, рукавичках та у сезонній обувці.

Я захотів вийти з вагону та підійшов до дверей. Вони були напіввідкриті і я ледве протиснувся через невеликий отвір.

Потім, перехрестився, затамував подих та стрибнув униз. По тунелю зробив пару кроків до другого вагону. Ледве заліз у відкриті та трохи перекошені двері...

Так я ходив цілу годину по поїзду та роздивлявся людей. Один із вагонів був майже порожнім. Там на дивані була тільки одна дівчина. Одразу побачив, що вона краща із усіх інших.

Дуже файна фігура, стильно одіта, личко як у ляльки Барбі, золотисте волосся - ніжне і приємно пахло. Я вирішив залишитися біля неї. І мені тепло буде, і не так буду боятися самотності.

Від поїзду більше чим на 10 метрів відійти я не зміг. Це було як у фантастичному кіно - мене не

пускала стіна із світла...

Від нервової напруги я з'їв весь свій обід та пішов дивитися, чим можна поживитися у інших. Я не впав у розпач, одразу зрозумів, що я у пастці і, єдине, що можу зробити - це жити, хоч деякий час.

А для цього потрібна вода та їжа, світло та якісь розваги.

Ще, через дві години, я приніс у порожній вагон велику сумку, що взяв у одного з пасажирів, де поклав знайдену їжу та воду.

Ще пів години я сортував те, що зміг знайти. Банани, ківі, груші, та кондитерські вироби - я поклав на дальні ліві дивани, а варені, сирі та смажені продукти - на праві. Вода була солодка мінеральна та просто мінеральна. Навіть соки знайшов та коньяк.

Ні льоду, ні холодильнику у мене не було. Тому, я почав викладати продукти біля поїзду, пакуючи в поліетилен, що знайшов у якоїсь продавчині.

Інтерлюдія 1.

- Леонід!

- Так, я слухаю Вас, Семен Валентинович!

- Добре, Карасьов, що чуєш та слухаєш.

Післязавтра у тебе запланована поїздка до виконавчого менеджера. Підготуй, будь ласка, усі папери: накладні, фінансові звіти тощо.

Леонід аж прижмурих очі від задоволення. Нарешті, нарешті його чекає підвищення. Скільки ж можна вже бути молодшим консультантом юридичної фірми? Всі однокласники вже мають сім'ї та якісь статки. Тільки він один в свої 40 років не має нічого путнього. Гуртожиток і робота - ось все що є у нього. Навіть постійного накопичування не має у банку. І це він не п'є та не палить цигарки, не живе на широку ногу...

А, що сироті треба - та ще й на цій планеті Земля, у цій, корумпованій наскрізь, державі? Соціальні служби тільки і співчували, давали невелику грошову підтримку... і все.

Кохана жінка - так була та, як-то кажуть, загула. Кинула його, як тільки зрозуміла, що дитину від нього вона не народить. До лікарів,

після розірвання шлюбу, Леонід так і не звертався, не забажав знати, хто та чим не вгодив партнеру, а інших відносин - вже сторонився, бо не потребував повтору ситуації. Так що 6 років був сам-самісінький.

"Може, автівку куплю, чи однокімнатну квартиру за премію, другий рік веду цей проект", - мріяв весь день Леонід та збирав нову інформацію для себе.

Значно пізніше, я додумався викликати поміч з смартфона. Дивина почалась одразу: як я брав чийсь апарат - то він починав працювати, та дзвонив, але тільки на мій номер, а коли брав інший - переставав передавати сигнали...

Так, я ще дві години грався з телефонами, поки на своєму не вирішив зайти до банку. І це мені вдалося! Я вирішив, що все, поміч буде... але, помилявся. Я міг тільки перевести або покласти гроші, відкрити новий рахунок але не міг подзвонити в службу техпідтримки та взагалі

набрати навіть СМС куди-небудь.

Потім, усіх чужих телефонів я, з подивом, швидко та професійно зняв захист і, без роздумів, перевів кошти на свій рахунок. Аж настрій піднявся...

"Ну, як так - хоч племінників забезпечу, якщо тут навіки залишуся... А, думав, до недавнього, що завжди назовсім сам... Та оце перед відрядженням, на Вайбер, неочікувано, написала якась жінка, що вона моя сестра і довго-довго шукала мене по дитбудинкам та інтернатам. Вислала, навіть, фото 7-річних близнюків, моїх, начебто племінників..." - прийшли до голови такі думки і, я, ще до 22:00 бігав по поїзду та переводив на свій рахунок кошти людей-сомнамбул...

Після біготні я повернувся до того вагону де була файна дівчина, завісив від світла двері одним з покривал, що знайшов у останньому вагоні, взяв до руки металеву трубку для захисту (чи більш для спокою).

Всадовив дівчину рівно, поклав їй на коліна її ж куртку та ліг туди головою. Покривалом

вкрився та під стук її серця заснув. Трубка для самозахисту була поруч.

Остання думка була, а що цей самозахист мені дасть?

Розбудив мене якийсь легкий струс в плече. Я відкрив очі і заволав від подиву: я знову був у своєму вагоні але вже з трубкою в руці.

Я заскочив з дивану в почав знову дивитися на людей - безладу, що був після моїх пошуків як не було. Всі були як і спочатку, немов я нічого тут не робив...

Я швидко заспокоївся. І почав знову обшукувати людей - діставати ті самі продукти та смартфони.

За чотири години я оббігав поїзд (це 5 вагонів) та перевів ще кошти на свій рахунок, а потім відкрив ще два рахунки...

Заходив і до кабіни машиніста. Побачив, що прибори працюють та є напруга. Отже без світла я не залишаюсь. Машиніст теж був як статуя і дуже холодний.

Відпочинок мій був десь години півтори - я дивився з смартфона останньої моделі якийсь

фільм.

Потім знову ходив по вагонах. З когось зняв куртку, з когось шапку. Навіть пояс знайшов: широкий, шкіряний зі стальною бляхою.

Знайшов у когось вологі серветки, зубну пасту, щітку, ножиці, шкарпетки та чисті джинси.

Переніс здобуте до вагону з Вікою, таке ім'я дівчини було по паспорту, поклав біля себе і швидко заснув.

Знову прокинувся від удару в плече. Я сидів на своєму місці, як і раніше, але деякі речі з продуктами та чисте, що на себе надів, були зі мною...

Знову пішов до вагонів... Знайшов у когось кухонні каструлі. Записав який вагон та місце у нотатки смартфона, увімкнув підзарядку і почав робити імпровізовану плиту з нержавіючої раковини. Вирішив на цій плиті хоч нагріти воду.

Вийшло погано та все ж дим, від палаючого одягу та дерев'яних рейок стіна з світлу пропускала...

Але я знову і знову, як навіжений,

перероблював цю плиту, вигинаючи метал плоскогубцями та грюкаючи по ньому молотком. З відчаю я сильно притиснув краї раковини і, раптово відчув жар, що виділяли мої долоні. Я подивився на свої руки. Вони побіліли, а потім почервоніли. Краї раковини, яку я згинав трохи поплавилися... У відчаї я відкинув раковину та почав гасити вогонь, що перекинувся на дерев'яні рейки. Це був шок - у мене тепер є пірокінез???

Виявилось, що і телекінез є також. Усе горіло та плавилось за найменшим бажанням, а телекінезом я кидав невеликі предмети, вагою до кілограму на 5 метрів.

Я ще пів години після цього відкриття розмірковував, що добре, що так сталося: все вранці оновлюється і що можу нагрівати метал та пересувати речі... А то б було не дуже... Б-ррр. А, ще ж треба нужник зробити та тіло в чистоті підтримувати. Тепер це не така вже і проблема.

Тільки от де зробити і, чи будуть мої відходи зникати? Може їх спалювати потрібно? А чи зможу потім дихати?

Ще, я себе пошкріб по підборіддю і відчув, що щетини в мене не має... Еврика! Це ж не треба кожен день голитися і проблема алергії на обличчі відпадає сама собою.

Нарешті, я вирішив, що сьогодні з мене досить і пішов спати до Віки. Вона була в тому самому одязі, як і в перший день. Учора я її переодягнув, але одяг знову сьогодні з'явився на ній без змін. То, мабуть, процес мого перебування тут контролюється без сумнівів. Але ким? Хто тут крім мене ще є?

Це мене дуже збентежило - от, що значить начитатися фантастики: уява зашкалювала. Можна ж так у цих дібрях заплутати, що буде огого як непереливки.

Може, я беру участь у якомусь експеримент - десь у клініці на ліжку валяюся та мені все вважається від передозування препаратів? Може, мене на якійсь Іскін (штучний інтелект/супермозок) перетворено? А що? Я читав і про таке. Десь зараз у космосі "тарілкою" команду...

Я вщипнув себе за руку... А-а-а, боляче...

Значить, це все - реально.

Я подивився на Віку і про все забув. Мої губи роз'їхалися у нереальній посмішці. Я обережно доторкнувся до щоки дівчини, потім до скроні, до вуха. Тіло дівчини спочатку не реагувало, а потім нагрілося, дихання змінилося, стало переривчастим. Я посадив дівчину ближче і почав її роздягати...

Свідомість моя затуманилася від побаченого. Думаю, чоловіки мене зрозуміють, а жінки - не осудять. Я відкинув усі забобони, бо скільки мені тут ще бути - я не розумів. Я був тут один і ніхто мене не стримував.

Коли я прийшов до тями, від тілесного угару - вже було на годиннику 19:28. Я відкрив пачку з вологими серветками, що подвоїлися коли мене перемістило назад та старанно витер себе і тіло дівчини, а потім перевдягнув її і одягнувся сам...

Десь, невідомо де, але точно реально у якійсь

реальності...

- Містер М'яу?

- Так, заходьте, міс Мур.

Секретар комишевого кота, Онімото М'яу, дослідника 15 ступеня, була сіамка, Кетті Мур, 9 рівня. Дуже-дуже вправна кішечка, як для свого боса.

- Ось усі матеріали по цій Галактиці. Починати спочатку?

- Так, я тепер легше зрозумію дії мого попередника, тигрокриси Анімо Мур-Мур.

Для більш кращого розкриття сутності процесів експерименту спілкування колег було розпочато мовою аборигенів. Та і мовне тренування було дуже популярним в їхній галактиці. У комишового кота навіть був 10 мовний ранг.

- Ну, поїхали. Планета Зет (Земля). Два місяці від катастрофи поїзду метро та загибелі Розумної кішки.

Онімото М'яу схопився від емоцій лапою за світловий меч, але стримався і тільки сильніше запахнув свій бойовий халат.

Секретар зробила вигляд, що нічого не сталося і продовжила: - Так. Час ми повернули, але досі не знайшли чинника якій стався і привів до трагедії. Кожний раз Розумна вибігає у іншому місці. Тому у капсулу часу помістили весь поїзд. Аборигенів вели у транс і після кожної перевірки повертали в первісний стан. Ще на 50 циклі прокинувся один з аборигенів. Чоловіча стать, 40 років. Без пари. Виявився дуже кмітливим і розумним. Зумів пристосуватися до циклів повернення, до нових здібностей, відкинув деякі моральні принципи та навчився і зберігати предмети гігієни, одягу, їжу тощо. Ми деякі предмети активно копіюємо для нього, щоб не визвати паніку, бо нажаль приспати нічим його не вдалося. Веде щоденник. Декілька разів ми витирали інформацію у його пристрої але він пам'ятає кожне слово і відновлює записи.

Якщо експеримент по спасінню дочки Пресвітлої Первісної Кішки буде закінчено у строк до 12 місяців - абориген повернеться майже в самий початок катастрофи але з грошовими статками та іншими корисними

бонусами. Також ми можемо з ним зустрітися для більш детального вивчення його сутності.

Його нащадків, а такі вже будуть, бо він все ж самець та має у поїзду доступних самок - ми можемо переселити в іншу систему. Це дуже цікава вийде цивілізація, занепаду у них не буде. Гіпнопрограма передасть досвід і нашої і цієї системи новим гуманоїдам. Та ще клонування з різним типом шкіри розробимо.

Якщо захоче, цей чоловік бути головним у них - то не має питання. Вік його на новій планеті буде необмежений, як і свідоме вирішення піти з життя або перейти на іншу планету, де не буде такого бонусу. Напади та теракти - теж перенесе спокійно та покарає винних.

Екстрена евакуація з сім'єю теж можлива в цю нову систему, якщо буде свідомо жити на Землі та від старості почне вмирати. Та для цього має бути у нього артефакти з нашого світу: меч Майстрів та накреслений вірно голографічний ключ. Він їх повинен ще заслужити, бо змінитися може все.

Я знову відчув поштовх в плече. П'ятнадцятий день (а може і давно більше) почався як і інші.

Жінок, що мені сподобалися, відокремив одразу і залишив у різних вагонах. Щоб вони там були та не з'явилися знов на своїх попередніх місцях - спати лягав біля них.

Пічку все ж доробив, з тієї ж нержавіючої мийки. Знайшов пшоно, гречку та картоплю та потроху накопичував. Макаронні вироби виходило тільки одразу варити, як і сосиски з м'ясом.

Нужник зробив у останньому вагоні і, на мою радість, кожного ранку відходи зникали.

Бачив нову дивину: декілька разів вибігала велика безпородна кішка з різних куточків поїзду. Тоді була легка вібрація, а мене тягнуло спати. Кішка ця: то падала до ями, то у вентиляцію, то її било струмом. Ще декілька разів спалахувала немов свічка.

Капсула часу (а як ще назвати її?), стала більшою, я вже добирався до станції, бо останній

вагон як раз зупинився за 50 метрів до початку перону. Але скло у дверях останнього вагону потрібно було вибивати кожен день, щоб вийти.

Людей на пероні не було і це вже приносило полегшення, бо я хотів простору. Тай на пероні тепер краще якісь потрібні речі робити, а не в вагоні...

Я вже мріяв на перон перетаскати усі планки для ростопки своєї пічки, але після, мусь засумнівався, що вони знову будуть з'являтися.

У студента знайшов крутий ноутбук та накопичувачі, закачав туди усі фільми і книжки, які міг знайти у пасажирів.

За декілька днів назбирав до ноутбука запасні батареї. Ще, я брав з собою і інші потрібні речі, щоб вони залишилися.

Багато думав про те, що буде, як все закінчиться і коли, чи доживу до цього?

50 день з мого пробудження почався не як усі - кішка чомусь наштрикнулася на якусь арматуру у тунелі, а Віка була відсутня на своєму місці.

Дівчину я знайшов у іншому вагоні. Вона була

при свідомості ще й дуже злякана і, цю всю картину супроводжував її голосний плач.

Я покликав її тихенько. Вона не почула та продовжувала плакати. Я у повний голос назвав її ім'я. Віка перестала плакати, повернулася, і уважно подивилася на мене. Потім очі її стали наче два великих яблука і вона істерично заверещала:

- Ти хто? Я тебе не знаю!

- Цить! Я тебе знаю! Пішли їжу збирати.

Вона одразу замовкла та підкорилася і почала мені допомагати.

П'ять днів вона прокидалася стабільно. Ми за цей час здружилися, і вже разом готували їжу та дивилися на ноутбуці фільми.

Потім, ще через пару днів вона повернулася до первісного стану. Я був трохи в розпачі але все минуло.

Я знову продовжив життя на виживання. Віка ще раз, через тиждень, прокинулася на один день і більше не прокидалася. Певно, це був мені бонус, щоб я трохи міг поновити душевні сили.

Інтерлюдія 2.

Діані було 15, коли вона відкрила в собі деякі дивні здібності: маніпуляції з свідомістю, психологічна атака, затримка дихання на 10 хвилин. Головна ж здібність була і зовсім фантастична - вона на 2-3 години перетворювалася, за власним бажанням, на кішку.

Вона не була сиротою, але відношення батьків було таке, наче вона жила у інтернаті, тому, як тільки вона отримала атестат про закінчення школи – таємно поїхала до столиці та без підтримки вступила до економічного вузу.

Вчилася вона дуже легко, тому закінчила навчання з червоним дипломом та без проблем була зарахована до аспірантури. Здібності не аби як їй допомагали в справах.

Шлюб з доцентом Віктором Владілевським дав їй багато: свій дім, дача, нова робота, та найцінніше - це дочка.

Але у бочці меду була і ложка дьогтю - вона все частіше і частіше перетворювалася на кішку.

Одного разу це сталося у вагоні метро. Діана потрапила після удару рукотворної блискавки до штучної петлі часу. В образі кішки вона раз за разом гинула та знову поверталась до життя.

- Сьогодні, Майстер, 10 місяць, треба забирати ембріони. У нас чомусь майже закінчилась енергія для утримання часу. Це все певно абориген на себе замкнув.

- Так, тоді екстрено збираємо всі 18 ембріонів, якщо зможемо.

- Так, Майстер Мур, негайно розпочнемо, але все, як було первісно - так не зробимо. Можемо і не всі забрати.

- Тоді, - неприємно зиркнувши на сіамку очима, з деякою натугою, промовив кіт - Після усього можливого видалення - звертаємо експеримент, не чекаємо більше стабілізації енергії. Нашого об'єкта, нажаль, тоді втратимо. Нагадує він своїми талантами когось, але це неможливо...

Неможливо... Таке, мабуть, йому і судилося, бути піддослідним "кроликом". А ще, у мене передчуття, що через три дні аборигени почнуть прокидатися і буде паніка - почнеться "ланцюгова реакція".

І комишевий кіт розпачливо грюкнув лапою по столу. У такому стані він і не помітив, як скинув лапою свій світловий меч до смітнику. Потім, він чомусь згадав, щось важливе за свою роботу, підскочив мало не до стелі, сердито нявкнув, та покинув свій кабінет.

Команда Обслуговування зібралася швидко. Почався зворотній відлік часу. Прибули дві бригади лікарів, для операцій з видалення ембріонів. Поки техніки запускали генератор часу, секретар тихенько підійшла до чомусь невчасно заснулого аборигена, що з'явився з речами у своєму вагоні і поклала до кишені його куртки меч свого хазяїна та невеликі інструкції.

- Три, два, один! Старт!

Поїзд поступово повертався до первісного стану - люди ставали та сідали на свої місця. Час запустився дуже швидко, неначе кинули камінь з

пращі.

Мені знову дуже захотілося спати. Я вже пішов до свого, мабуть вічного місця, аж раптом знову побачив ту дивну кішку. Вона тепер чомусь прокрадалася до кабіни машиніста. Я зробив зусилля і кинувся за нею. Кішка дуже пізно побачила мене і не зуміла втекти.

"Я її нарешті спіймав!" - пронеслася швидко у моїй голові думка. А далі, кішка неначе розтанула у повітрі і я знову захотів спати.

Я взяв рюкзак з документами, ноутбуком, сімома батареями, декількома самими новими смартфонами, новими джинсами, светром і курткою, і ще щось, що міг носити на собі і сів на запаси дерева та продуктів біля свого місця у вагоні.

Сильний удар в плече ледве не звалив мене на підлогу. Я був з речами там, де і мав бути - на дивані свого вагону поруч з жінкою, яка була

вже при свідомості і дико голосила зі страху.

У вагоні не було світла. Інші люди теж прокинулися - почалася паніка. Я злякався теж. Бо дуже не хотів колапсу в метро.

Але в поїзді надсадно заревів гучномовець і паніка швидко вщухла. Машиніст попрохав тиші і увімкнув аварійне світло. Люди стали чекати рятувальників. Деякі, як і я, все ж вилізли з вагонів у відкриті двері і побігли до станції.

* * *

Двоє оперативників крутилися дзиґами біля поїзду та тихенько перемовлялися між собою.

- Іван Миколайович, ну, що там?

- Та нічого, Влад, нічого! Немає "пальчиків".
Телефони - без коштів. Куди пішли гроші - нереально знайти. Ну, пічка, ну одягу багато, батареї до ноутбука, їжа, смартфони тощо. Всіх пасажирів не змогли затримати. Колію, перон та поїзд почистили солдатики із гарнізону, потім у загнали цей поїзд до отстійника і все... Третій тиждень - а нічого путнього і нікого підозрілого

не знайшли. А пасажир був точно і, вельми цікавий. Відчуваю це.

- Генералу звіт я сам напишу, - відповів Влад та почухав собі потилицю.

- Які ще припущення про "клієнта"?

- Ну, аналітики кажуть, що шукати треба раптово збагачену особу. Але, як по мені - це нічого не дає, це може бути хто завгодно. Поясню чому, відразу: як тільки "клієнт" не зможе знімати кошти - "заляже на дно" і забуде за картку та гроші. Може я помиляюсь але це людині хтось пообіцяв як бонус. Це якийсь експеримент, де "кролик", саме та істота, яку ми хочемо знайти.

- Так, Влад! Я також думаю, що пошуки марні... Але не тільки він, "кролик" тут "страждав"...

- Тоді, гасить свій фایербол і підемо.

Іван Миколайович невдоволено відкликав свою магію. Її' однаково б ніхто не побачив, але береженого...

Влад тільки посміхнувся, чомусь у голові промайнуло: "І він теж, немов осяяний блискавкою".

- Пішли на вихід, крилата химера...

Влад змінив свій зовнішній вигляд на нормальний та поплентався до технічної кімнати станції за Іваном Миколайовичем.

Інтерлюдія 3.

Браслет на лівій лапі Кетті тривожно завібрував.

Голограма розвернулася і Мур побачила, що це Пресвітла Первісна Кішка.

- Праматір? - промовила здивовано сіамка, стала лицем до голограми і завмерла, чекаючи наказів або побажань.

- Так, міс Мур, це я!

- Чим я Вам, Праматір, зобов'язана? Що сталося?

- Ти знаєш для чого зібрана Команда?

- Так, пошуки Вашої старшої дочки!

- Ти повинна знати - вона з сестрою під закляттям "осяяні блискавкою".

Мур з відчаю закусил верхню губу. Вона ще не розуміла нічого... Але з легендою закляття

"осяяні блискавкою" була знайома. Та реальність була не зовсім такою, як у легенді...

- Ти, знаєш, - почала з історії Пресвітла - Що нашій цивілізації десь трохи за 200 років. Ми молоді, але ми швидко розвиваємося, швидко займаємо потрібні ніші для життя та існування.

Я ж сама була колись дикою кішкою та не мала розуму. Жрець знайшов мене першою на планеті. Коли вивчив усі наші види - у камері регенерації зробив мене розумною... Йому було важко повернутися туди, де він має дім, тому на нашій планеті він збудував новий.

Я стала йому за жінку. Народила дітей. Наші сини брали за дружин інших кішок планети та через регенеративну камеру робили їх розумними. Та одного разу я зробила помилку - до камери без дозволу Жреця засунула і своїх дочок.

Жрець страшенно розлютився. Він кричав та проклинав мене 7 днів та ночей, бо я змінила коди в ДНК і наші нащадки назавжди стали напівкішками. Від цього стресу, у нього прокинулися всі здібності, які були заблоковані

ним же самим, щоб не сталося планетарної катастрофи, коли він з'явився тут... Коли Жрець вже почав безсистемно магічити та нищити нащадків - я теж страшенно розлютилася... Але не встигла нічого зробити!

Жрець тільки тихо промовив: "Осяяні блискавкою!" - та махнув, тепер не рукою, а вже магічною паличкою. Мереживо з тонких золотих ниток обвило моїх перших кошенят і вони розтанули у повітрі. Жрець тоді неначе опам'ятався, враз почорнів та посивів, сів і... заплакав з відчаю, примовляючи, як мантру цілу годину: "Гординя, знову мене згубила гординя! Де ж ти, мій, самий перший сину? Це ж я сам, сам тебе позбувся... Кляті блискавки...". А потім, після цього самобичування, теж, як кошенята, одразу розчинився у повітрі...

Більше 100 років, його не бачила. А вчора - з'явився, тримаючи мою молодшу доню за лапу...

Мур мовчала, і ледве дихала від душевного розпачу, що йшов від Праматері...

- Знайди, дівчинко, мою доцю, там де Жрець її закинув. Мабуть, це його рідний світ. Ти - станеш

головна у експедиції. Надаю тобі всі повноваження та звання адмірала. Онімото - тільки ширма, і все зрозуміє, потім... Хай, навіть експериментує. Не розкривай себе без важливих чинників, тримайся до останнього...

Я зателефонував своєму начальнику і взяв на сьогодні відгул. Додому повернувся на автобусі. У рюкзаку у мене було неймовірне багатство: три ноутбуки, шість накопичувачів по 8 терабайт, батареї до ноутбуків, смартфони, годинники, нова куртка з джинсами і светром, золоті прикраси, тощо - далі я навіть і не дивився ще. Ледве доніс до дому усе.

Коли я зайшов до свого банку з інтернету - був вражений: там були такі суми на рахунках, що я ледве оговтався.

У своєму смартфоні я знайшов нотатки та інструкції до самого себе. А потім у кишені - меч Магістра та послання Кетті. Я, читаючи послання трохи здивувався, але у цілому все прийняв

спокійно. Багато я ще не зрозумів та для пізнання - часу тепер достатньо...

Через тиждень я був біля дверей квартири Віки. Відкрила двері її мати.

- А Віки не має, вона у пологовому будинку. У неї ось-ось почнуться пологи. Ми зараз з чоловіком їдемо до неї...

- Так, я зрозумів, до побачення.

- А, ну, стійте, замріть на мить та слухайте. Ми Вас з собою візьмемо -, наполегливо сказала жінка, і впевнено закінчила їхні короткі перемовини: - Мабуть, Ви і є "автор" її стану! Ось і по дорозі почуємо Вашу сповідь.

Я зайшов до палати, подивився на Віку, на двох народжених синів та відразу зрозумів, що залишусь на Землі майже до кінця своїх днів. А коти - не хай трохи почекають, у мене ще ціла вічність для них є...

Мати Віки, якимось загадково і таємниче подивилася на мене та дала мені невеличку світлину. На ній було зображено кота у халаті, з

мечем джедаїв. Зверху була назва сайту в інтернеті: "Всюди кішки!". А очі, які тепер радісно блиснули, на якусь мить, здалися мені дуже знайомими. Як у тієї кішки з метро.

- Діано Валеріївно, то Ви...

Вона приклала до своїх вуст пальця, прохаючи, що б я далі не продовжував. Я тільки кивнув головою на знак розуміння, що ще не час. Ще все тільки починається...

26.10-09.11- 06.01.2022 р.